Коли мине сто літ од нинішніх часів,
Хто будеш ти, читальнику уважний
Моїх віршованих рядків,
Коли мине сто літ од нинішніх часів?

Бодай одну малу частину
Відради ранків цих,
І цвіт сьогоднішній, і співанку пташину,
І крові зашумілий біг
Чи я тобі зумію передати,
Щоб ти відчути їх здолів,
Коли мине сто літ од нинішніх часів?

Зведись і двері відчини на південь,
І задивись у вранішню блакить,
І, мріями глибокими сповившись,
Подумай так в цю мить:
Одного разу років сто назад
Зійшов з небес, пройнявши серце світу.
Великий трепет, мов солодкий чад.
На крилах несучи пергу і запах цвіту,
П'янкий, весінній, вільний од завад
Південний вітер налетів раптово
І землю вбрав у барви пишних шат.
До тебе за сто літ
Прийшов поет у світ.
І він слова примусив розвиватись,
Неначе квіти, сповнені принад.
Одного разу років сто назад.

Коли мине сто літ од нинішніх часів,
Хто буде той поет, що у твоєму домі
Почне свій спів?
В його пісні я хочу щедро влити

Весни сьогоднішньої вранішні привіти,-
Нехай звучить у дні твої весінні
Весни моєї радісний мотив,-
Він буде в трепеті сердець, в джмеля новім бринінні,
Він буде в шелесті лісів,
Коли мине сто літ од нинішніх часів.

1895

Перекладач: М. Бажан